

Skepparsonens historia del 6.

Vi passerade under Svinesundsbron för att lasta proppps, pappersved, direkt längs stränderna av Idefjorden, med MS Agnete .

Här Folke, sa Anker levererade jag material till brobygget. Det var, berättade Karl Erik, två stora järnbalkar som var längre än båten, flera båtar hade tackat nej till jobbet men Anker tog lasten och leveransen gick bra.

Men nu var året 1951 och jag var tretton år och hade skollov det hade blivit många resor genom året men denna var lite annorlunda.

Att lasta direkt från stranden innebar att, när vi såg ett upplag med stockar på stranden skulle vi ankra så nära som möjligt och ta med oss en extra vajer i ekan, dra med sig vajern från motorvinschen på däck, skarva in den extra vajern, slå en länga runt stockarna och dra ut dem i vattnet, koppla bort extravajern och hissa upp längan på däck.

Första anhalten fanns inga stockar på stranden men en lång ränna som försvann en 40 m upp för berget i skogen. Anker fick ge sig upp för att hitta skogshuggaren som fällde skogen. Proppen låg kvar vid hygget och han ville att vi skulle ligga utanför rännan så skulle han skicka en stock i taget. De gjorde ett prov med en stock men den kom med sån fart att det blev ett märke i skrovet. Lösningen blev att skogshuggaren skulle lägga en länga av hopkopplade stockar och hägna in dem tills vi lastat längre in i Idefjorden.

Längre in hittade vi ett par travar som vi kunde släpa ut i vattnet och sen ombord för att först fylla lastrummet. Propps är stockar där bara ytterbarken är bortagen, av vattnet blir innebarken hal som såpa. Då fanns det ett enkelt verktyg som fungerade väldigt bra, ett träskافت någon halvmeter med en böj till handtag, av ene, längst ut ett järn med rak spetsig pik och en i vinkel, med den raka kunde man skjuta fram stockarna och med den vinklade slog man i stocken och drog den till sig.

För att få lite hjälp, hade Anker ringt till samma man som hjälpt till i Dynekil. Han kom på sin moped från Bullaren Första eftermiddagen tyckte han att det blev för dyrt att köra hem så han undra om han inte kunde sova över i båten. Det var inga problem men vi hade fyra kojor och tre hade vi själva och den fjärde var den enda platsen för porslin och disk, men det gick bra att sova på bänken. Han var ganska ekonomisk, inte bara för hemresan, utan när Karl Erik och jag städade ur skåpet med gammalt bröd som var möjligt och slängde i .slaskspannen så var han snabbt där och plockade upp det. Slänger ni så fint bröd, sa han och tog fram en fällkniv och skar bort den blöta skalken på brödet. I en slaskspann ombord var det alltid slaskvatten och gamla matrester så det såg inte särskilt trevligt ut

Brödet gick åt och under kvällen började han berätta om bland annat sin son som var en fantastiskt stor och väldigt stora fötter. Förmodligen blev hans berättelse för mycket skryt i mina öron, för plötsligt slank det bara ur mig" Herre Gud, det är ju som en vandrande bisonoxe på två ben". Jag skämdes förfärligt för mitt utbrott, han var ju bara stolt över sin son, men jag tror inte han uppfattade vad jag sagt för han fortsatte i samma stil som inget hänt.

Vi hade lastat färdigt de övriga upplagen av proppps och var på väg tillbaka till inhägnaden. När vi kom tillbaks fanns inte en enda stock kvar, blåst och sjögång hade gjort att längan brustit och stockarna drivit i väg. En del hade drivit över till Norge så de kunde vi inte bärga, de andra låg utspridda längst stränderna. Två gubbar i ett hus intill hade släpat in en hel del in i vedboden men Anker fick hota med polis för att få dem att bära ner dem till sjön igen.

Karl Erik och jag fick ge oss ut på proppsjakt längs vattnet och lasta ekan stock för stock. Jag satt i ekan och Karl Erik bar och släpade ner dem och över i ekan. Jag satt vid årorna och stockarna la vi tvärs över. Det fanns en liten plats så att jag kunde ro med korta årtag, vattnet gick bara en tio centimeter från relingen på ekan så det behövdes inte mycket till förrän vattnat skulle rinna över.

Jag låg en bit ut, när en stor lustbåt kom från Haldensidan, med två killar och två tjejer ombord med hög fart passerade ekan. Vågorna efter båten kom med hotfull fart in mot ekan och jag ropade till Karl Erik att nu går det åt helvete. Jag såg mig själv flyta omkring bland proppen och ekan vattenfylld. Adjö, farväl vi ses ej mer, sjöng jag för mig själv.

Ekan låg med breddsidan till vågorna, när den första vågkammen kom fräsande, lyftes stockarna som av en jättehand, vågen fortsatte under ekan, stockarna flöt på vattnet och la sig mjukt tillbaka på ekan, vågdalen kom och gick under ekan som gungade mjukt under de flytande stockarna och på andra sidan ekan upprepades samma procedur. Vågen lyfte stockarna lade tillbaks dem och ekan gungade ner i vågdalen. Självt satt jag kvar utan att en enda droppe vatten rann in tills vågorna dog ut.

Vad var det för fel på att cykla till Kalleby? Men det får bli nästa historia.

Folke "Anker" Andersson